

en ung Levemand i New-York, leje sig en flot Lejlighed paa Broadway, holde Tjener og Ridehest og give Soupers for Journalisterne og blive omtalt i Bladene . . . kort at sige, efter Forløb af to Maaneder var hans Navn bekendt over hele The Street. Saa kørte han en Dag hen og friede hos Samuel.“

„Naa. Og fik hende?“

„Nej, ikke saa meget som en afklippet Negl af hende. Samuel havde sin egen Spekulation med Pigebarnet. Han var selv en Skarnkørers Søn og vilde derfor partu have sin Datter gift med en Adelsmand.“

„Men hvordan gik det saa med Aktieselskabet?“

„Det gik meget godt. Det blev en Forretning paa sine Tohundrede Procent.“

„Det forstaar jeg ikke. Naar Faderen kun vilde give Datteren til en Adelsmand —“

„Ja, vi s k a f f e d e naturligvis Fyren det Adelskab. Det kostede os fire Tusind Dollars. Men saa var det ogsaa et af Europas ældste og fineste Navne. Det gik meget nemt. Fyren leverte os Adressen paa en gammel Enkegrevinde von Raben-Rabenstein i hans Hjemegn, en fattig Djævel, som levede af at have Pensionat for unge Piger. Vi sender hende en lang Skrivelse med Billet til New-York og Retur og udbeder os hendes ærefulde Nærværelse ved den højtidelige Aabning af et nyt Børneasyl, som vi havde oprettet i filantropisk Øjemed, — det var tre Unger fra Gaden og en gammel, fortrukken Negerkælling, som vi havde engageret for tre Maaneder, — men det fortalte vi naturligvis ikke. Asylet skulde bære Kejserindens Navn, skrev vi, og være særlig beregnet paa Børn af østerrigske Forældre, . . . d e n kunde hun jo ikke staa for! Det var en goddommelig Komedie! Ved hendes Ankomst med Dampskibet mødte hele Interessentskabet med Blomsterbuketter og kørte hende i en Karet med fire Heste til en Galladinner paa Hotel Netherland, hvor hun blev præsenteret for Journalisterne som Hr. Stadlmanns kødelige Tante, — det stod altsammen at læse i Bladene Dagen efter. Saa viste vi hende et lovformeligt opsat Adoptionsdokument og viftede hende lidt for Næsen med en Tu-